U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **V. S.**, zast. JUDr. Ivem Adámkem, advokátem, se sídlem Ostrava, Ostrčilova 13, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 5. 2006, č. j. 59 Az 77/2005 - 18,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci žalobce JUDr. Ivo Adámkovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 5712 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 5. 5. 2006, č. j. 59 Az 77/2005 - 18, zamítl žalobu žalobce podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2005, č. j. OAM-941/VL-20-08-2005, kterým byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost a požádal o ustanovení právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 10. 2006, č. j. 59 Az 77/2005 – 51, byl stěžovateli ustanoven zástupce JUDr. Ivo Adámek, advokát.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje

vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad na hmotně-právní postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve

a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kriterií.

V podané kasační stížnosti (a jejím doplnění) se stěžovatel dovolával důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Výslovně uváděl, že patří k „sociální skupině podnikatelů“, kteří byli vydíráni a dovozoval splnění podmínek vymezených v § 2 odst. 5, resp. § 12 zákona o azylu. Na Ukrajině podnikal v oboru výroby oděvů, přičemž čelil výhrůžkám ze strany mafie – vymahačů výpalného. Vyděrači stěžovateli, i jeho ženě, opakovaně osobně a telefonicky vyhrožovali a obtěžovali je. Ačkoliv se opakovaně obracel na policii, policisté k problému přistupovali neochotně a laxně, patrně proto, že její příslušníci byli s mafií propojeni, a neposkytli jim žádnou účinnou ochranu. Namítal i nedostatečně zjištěný skutkový stav stran ochrany obětí trestné činnosti na Ukrajině a dovozoval porušení § 32 a § 46 správního řádu. Odkazoval na Zprávu MZV USA za rok 2004. Stejně tak brojil proti nevztažení překážky vycestování dle § 91 zákona o azylu; odkazoval na Ústavu České republiky, Úmluvu proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení a Ženevskou úmluvu o právním postavení uprchlíků. Požadoval zrušení napadaného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že jak vyplývá z rozhodnutí soudu, krajský soud se vypořádal s žalobními námitkami stěžovatele; se závěry krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a je téhož názoru.

Námitky stěžovatele uváděné v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodné, námitkami obdobného rázu se již opakovaně zabýval a vypořádal se s nimi jako nedůvodnými.

Podstatou sociální skupiny dle zákona o azylu se Nejvyšší správní soud zabýval v mnoha svých rozhodnutí, za všechny např. rozsudek ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 - 60, či rozsudek 14. 1. 2004, č. j. 2 Azs 69/2003 - 48, viz www.nssoud.cz.

Dále je třeba uvést, že, je-li žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná, není na místě zkoumat další okolnosti, což vyjádřil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, viz www.nssoud.cz.

K námitce stran vyhrožování, resp. pronásledování, je třeba uvést, že Nejvyšší správní soud již vícekrát ve své předchozí judikatuře zdůraznil, že obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování, za situace, kdy se stěžovatel účinně neobrátil se svými problémy na státní orgány v zemi původu, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Stejně tak v souladu s touto judikaturou nelze považovat

za pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 7 zákona o azylu, jestliže je žadatel o azyl pronásledován či podroben výhrůžkám od osob soukromých či jejich organizací, na jejichž počínání se státní moc země jeho původu aktivně nepodílí ani je vědomě netrpí (viz blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004 - 68, dále rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, www.nssoud.cz). Za soukromé osoby lze bezpochyby považovat členy určitých organizovaných skupin. V posuzované věci je zřejmé, že se jedná přesně o situaci, kdy se stěžovatel dostal do konfliktu nikoliv s ukrajinskou státní mocí, nýbrž s organizovanými skupinami soukromých osob. Jak vyplývá ze správního spisu, stěžovatel se nedomáhal přešetření postupu policistů, na které se obracel, nedomáhal se nápravy u nadřízených či jiných ukrajinských státních orgánů a své problémy neřešil způsobem, který ukrajinský právní řád předvídá a garantuje. Proto v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu nemohl být považován za osobu pronásledovanou ve smyslu citovaného ustanovení § 2 odst. 7 zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

K námitce týkající se překážky vycestování pak Nejvyšší správní soud odkazuje např. na rozsudek ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 4 Azs 7/2003, www.nssoud.cz, či na rozsudek ze dne 22. 10. 2003, 4 Azs 14/2003 www.nssoud.cz.

K námitkám, ve kterých stěžovatel brojil proti skutkovým závěrům, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou dostatečnou judikaturu v této věci, viz např. rozsudek ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, či na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2005, č. j. 3 Azs 246/2004 - 40, oba viz www.nssoud.cz.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud nezjistil existenci žádného důvodu přijatelnosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Dospěl totiž k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Odměna zástupce stěžovatele JUDr. Ivo Adámka, advokáta, který byl stěžovateli ustanoven soudem byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé (doplnění kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za výše uvedené úkony tak náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši 2 x 2100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem

daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 35 odst. 8 s. ř. s. jeho odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 19 % z částky 4800 Kč, tj. 912 Kč. Zástupci stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 5712 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu